

Vrouw Holle

D'r was es ne weduuvrouw, den twee dochters har. 'n Één was mooi en aait an't weerk, 'n anne was lillijk en lui. Mear de vrouw heul van 'n lillijken en lui'n (den hear eeg'n dochter was) veul mear, en 'n anne mos aal 't weerk doon en Assepoes in hoes wun'n.

Het aarme wichtke mos iede dag op stroat zitt'n bie de waterput en ze mos zoveul spinn'n, dat het blood hear oet de vingers sprung.

Noe gebuur'n het es, dat de spool hilmoal smearig was van 't blood. Toen beug'n ze zich oaver 'n putrand en wol de spool eff'n kloar maak'n, mear de spool sprung hear oet de haand en völ in de put. Ze begun te huul'n, leup noar de stiefmoo en verteul hear van 't oongeluk. Mear den wön'n heel hellig, 't was nog wa 'n kring, en zea: "Aj de spool d'r in hebt loat'n vall'n, muj ok mear zorg'n dat e d'r wier oet koomp."

Toen gung het wichtke wierum noar de waterput en wus nig wat ze mos doon. Van ellèn sprung ze de put in um de spool wier te haal'n.

Ze wön'n bewusteloos, mear toen ze wier wakker wön'n en wier bie kwam, lag ze in ne prachtige weer, de zun scheen en d'r stön'n doezenden bloom'n. Ze stön op en leup de weer oaf. Doar kwam ze bij ne ov'n den vol zat met stoet, en de stoet reup: "Haal mie d'r oet, haal mie d'r oet, aans verbrand ik: ik bin al lang gaar." Ze gung d'r hen en haal'n plaat'n vol stoet oet 'n ov'n.

Wieder waandel'n ze; ze kwam bie ne boom vol met appel en 'n boom reup: "Schud mie toch, schud mie toch, want de appel sind almoal riep!" Ze schudd'n an 'n boom, zodat de appel völl'n alsof het reag'n, en ze schud'n net zolang tuut d'r gen één meer höng. Ze leg'n alle oafgevall'n appel op ne hoop, en toen waandel'n ze wier wieder. Op 'n less'n kwam ze bie 'n kleen huuske. 'n Oald mènске keek oet 't raam. Mear den had zukke grote tan, dat ze d'r bang van wön'n en ze wol votloop'n.

Mear 't oale mènске reup hear noa: "Woarum bin ie bang, best wicht? Blief bie mie. As ie aal het hoesweèrk wilt doan, zal't oe good

goan. Ie möt alleen zoorg'n, daj mien'n pöll good schudt, zodat de vear'n vleeft, dan snij't in de wearld, ik bin Vrouw Holle!"

Umdat het oale mènске zo oarig teg'n hear deu, trök het wichtke bie en kwam bie hear in betrekking. Ze deur heel good hear best en schudd'n 'n pöll iede bod zo har, dat de vear'n as sneevlokk'n rondvleug'n; mear ze har dan ok 'n good leav'n bie hear. D'r wön'n nig próttelt en ze kreeg ieder'n dag hear ett'n en drink'n.

Ze was al'n zetke bie vrouw Holle, toen ze verdreetig wön'n en in het begin zölf nig wus, wat 'r an schott'n. Op'n lest'n begreep ze dat 't heimwee was. Al had ze 't hier doezend moal meurier as in hoes, ze wol toch gearn wierum.

Doarum zea ze teg'n Vrouw Holle:" ik wil bitter gearn noar hoes en al geet 't mie hier nog zo good, ik kan nig lenger bliev'n, ik mot wierum noar miene familie."

Vrouw Holle zea: "Het is 'n good ding, daj wier noar hoes wilt. En umdat ie mie zo good hebt heulp'n, za'k oe wier noar boav'n breng'n." Ze nam hear bie de haand en brach'n hear bie ne grote poart. De poart gung los en toen het wichtke doar onne stön, völ d'r ne reg'n van gold op hear. En al 't gold bleef an hear hang'n zodat ze hilmoal onne't gold zat. "Dat kriej, umda'j zo har hebt weèrkt" zea Vrouw Holle en ze gaf hear ok de spool wier den in de put was völl'n. Doarnea völ de poart dicht en 't wichtke was in de boav'nwearld, nig wied van hear mooders hoes.

Toen ze 'n hof inkwam, zat'n haan op 'n putrand en reup:

"Kukelu,
oonze golden jonkvrouw zeet we noe."

Toen gung ze noar binn'n noar hear moo en umdat ze hilmoal onne 't gold zat, wön'n ze duur hear en hear zuster heel oarig binn'n haalt. Het wichtke verteul alles wat ze met har maakt en toen de moo heur'n, hoe ze zo riek was wön'n, wol ze hear eeg'n lillijke, luie dochter gearn hetzölfde geluk gunn'n.

Ze mos bie de waterput zitt'n en spinn'n en um de spool smearig met blood te krieg'n, prikk'n ze zich in'n vinge duur hear hand in de dörenheg te stekk'n. Toen smheet ze de spool in de put en sprung d'r zölf achteran. Ze kwam, net as 't annere wicht, op de mooie weer en leup oaver 't zeulfde pad.

Toen ze bie 'n ov'n kwam, reup de stoet wier: "Haal mie d'r oet, haal mie d'r oet, aans verbraand ik: ik bin al lang gaar." Mear het luie wicht zea: "Deenk ie da'k zin heb um miene han smearig te maak'n?" en ze gung vot. Rap doarnoa kwam ze bie'n appelboom, den reup: "Schud mie toch, schud mie toch, de appel sind almoal al riep!" Mear zij zea: "Dat deenk ie mear, d'r zol wa es ne appel op mien kop kön'n vall'n!" en doarmet gung ze vedan. Toen ze bie 't huuske van Vrouw Holle kwam, was ze nig bang, want van die grote tan har ze a heurd, en ze gung meteen in betrekking.

'n Ears'n dag mos ze meuite doan en was drok en deu wat Vrouw Holle hear zea, want ze dach'n an aal het gold wat ze d'r vuur zol krieg'n. Mear 'n tweed'n dag döt ze al hènig an en 'n deard'n dag döt ze niks mear, toen wol ze 's morns nig ees mear opstoan. Ze schudd'n 'n pöll van Vrouw Holle ok nig zoas 't heur'n, en ze schudd'n zeker nig zo har dat de vear'n rondvleug'n. Dat speet Vrouw Holle a rap en ze zea hear de betrekking op. Het luie wicht was doar best met tevrea en dach'n: noe zal 'n gold reg'n beginn'n. Vrouw Holle brach hear bie de poart, mear toe ze doar onne stun, wön'n d'r in plaats van gold, ne grote pan vol pek oaver hear göt'n.

"Dat kriej vuur oe weark", zea Vrouw Holle en deu de poart dicht. Zo kwam het luie wicht in hoes: kats onne 'n pek en 'n haan zat op 'n putrand en reup:

"Kukeleku,
oonze smearige jonkvrouw zeet we noe!"

Het pek bleef an hear plakk'n en wol d'r hear leèv'n lang nig oaf!